

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **O. B.**, zastoupený Mgr. Et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2019, č. j. 52 Az 15/2018 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D., **se určují** částkou 8 228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2019, č. j. 52 Az 15/2018 - 23, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ze dne 14. 11. 2018, č. j. OAM-435/ZA-ZA11-K02-2018, jímž žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 21. 4. 2018 kontrolován hlídkou policie, které se prokázal cestovním pasem, v němž měl vyznačen příjezd do Polské republiky dne 23. 1. 2017 a odjezd dne 16. 4. 2017 přes hraniční přechod Hrebenne. Žalobce při výslechu dne 21. 4. 2018, vedeném Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, v rámci řízení o správním vyhoštění uvedl, že přicestoval z Estonska autobusem přes Polsko. V České republice byl naposledy v roce 2015 po dobu 3 měsíců. Nyní přicestoval navštívit svou sestru. Navštěvuje ji zhruba jednou do roka. Naposledy se viděli v roce 2015 a 2017. Měl v plánu po několika dnech vycestovat. Dále uvedl, že v návratu mu nic nebrání, jen si od sestry musí půjčit peníze na vycestování. V České republice nemá žádný majetek ani závazky, nesdílí domácnost s občanem Evropské unie ani zde nemá žádné sportovní, politické, kulturní či společenské vazby. V zemi původu mu žádné nebezpečí nehrozí. Žije tam jeho bývalá manželka, se kterou vlastní rodinný dům, a jejich dcera.

[3] Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 21. 5. 2018 a dne 24. 5. 2018 poskytl údaje k žádosti. V ní uvedl, že je moldavské národnosti, pravoslavného vyznání, není

členem žádné politické strany a o politiku se nezajímá. Pochází z obce Ordasei, okres Telenesti, v Moldavsku, je rozvedený, jeho dcera M. B., nar. X, žije v Moldavsku. Z Moldavska vycestoval začátkem září 2017 do Estonska, kde byl asi 8 měsíců, poté přicestoval do ČR. Je zdravý a neužívá žádné léky. O mezinárodní ochranu žádá z toho důvodu, že se rozvedl a chtěl by žít v ČR, protože tady má sestru. Ekonomická situace v Moldavsku není jednoduchá, práce je málo a je špatně placená. Jiné důvody žalobce nemá. Podle protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 5. 2018 žalobce uvedl, že v letech 2011 až 2016 pracoval na stavbách v Rusku. Po třech měsících práce se vracel na 1-2 týdny domů. V roce 2017 našel na internetu inzerát na práci v Estonsku. Osm měsíců tam pracoval nelegálně, neboť mu nevyřídili slíbené pracovní vízum, pak odcestoval do České republiky. Problémy s vycestováním ze země původu neměl. Odjel hledat práci, protože v zemi původu je špatná ekonomická situace a špatně placená práce. Navíc ho tam po rozvodu „nic netáhne“. S dcerou komunikuje přes Skype. Chtěl by, aby ho v České republice navštívila, až zde bude mít zázemí. V České republice by si chtěl za pomoci sestry najít práci a v budoucnu přítelkyni a zůstat zde. Jeho sestra, která je vdaná za italského občana, zde má trvalý pobyt a tři děti. Dobře si rozumějí, protože si jsou věkově nejbližší. Nejsou však na sobě závislí. Sestra má vlastní rodinu. Žalobce po ní chce jen pomoc na začátku pobytu v České republice. O mezinárodní ochranu požádal z toho důvodu, aby nemusel vycestovat, protože s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a termín výjezdu byl stanoven právě na 21. 5. 2018. Neviděl jinou možnost, jak zde legálně pobývat.

[4] Dne 26. 10. 2018 se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí. K obsahu zpráv o situaci v Moldavsku neměl žádné výhrady, s informacemi o zemi původu souhlasil a doplnění podkladů nenavrhl.

[5] Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Konstatoval, že důvodem žádosti žalobce je legalizace pobytu na území České republiky ve snaze zajistit si lepší život a špatná ekonomická situace v Moldavsku. Žalobce explicitně uvedl, že se o politiku nezajímá, a naopak neuvedl, že by se v zemi původu obával pronásledování. Pouze ho tam „nic netáhne“. Obecně zhoršená životní úroveň a špatná ekonomická situace, nižší dostupnost pracovních nabídek nebo jejich nižší finanční ohodnocení nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé. Ekonomická nouze nečiní z dotčené osoby uprchlíka, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň této osoby byla skrytě namířena proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině, nic takového však v případě žalobce zjištěno nebylo. Žalobce a ani žalovaný neshledal, že by byl žalobce v přístupu na moldavský trh práce jakkoli znevýhodněn, naopak, jedná se o mladého, zdravého, praceschopného muže v produktivním věku, který dlouhodobě pracoval na stavbách v Rusku a také zhruba 8 měsíců v Estonsku. Nadto žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany účelově, aby nemusel vycestovat podle rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto žalovaný neshledal důvod k udělení azylu podle § 12 ani k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobci není možné uložit trest smrti. Vlast opustil za vidinou lepšího života, ne z obavy z mučení či nelidského zacházení. Dle informací o zemi původu v Moldavsku neprobíhá žádný vnitřní ozbrojený konflikt. Na území České republiky se sice nachází sestra žalobce, která však žalobce může navštívit v Moldavsku. Naopak zachování rodinných vazeb k dceři by bylo v jejím zájmu. Z výpovědi žalobce nevyplýval ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, a proto žalovaný neshledal důvod k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný v této souvislosti konstatoval, že žalobce je dospělou, zcela zdravou a plně právně způsobilou osobou, která si již v minulosti dokázala zajistit práci nezbytné prostředky na uhrazení svých základních potřeb (viz výše). Na území ČR sice žije jedna z jeho šesti sester, avšak z jeho výpovědi plyne, že na sobě nejsou nijak závislí, navštěvují se zhruba jednou do roka. Naopak v zemi původu žijí jeho rodiče, nezletilá dcera, dvě sestry a bratr.

pokračování

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Praze, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[7] Krajský soud k námitce žalobce, podle níž se žalovaný v rozporu s § 14a zákona o azylu dostatečně nevypořádal s možností udělení doplňkové ochrany a nevyloučil možné porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, konstatoval, že bylo na žalobci, aby při pohovoru uvedl, jakého nebezpečí se v zemi původu obává. Žalovaný byl následně povinen posoudit relevanci těchto obav žalobce a uvážit, zda jsou důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však při pohovoru explicitně uvedl, že mu v zemi původu nic nehrozí, že odcestoval za prací a že by byl ochoten se do země původu vrátit, pokud by se zlepšila tamní ekonomická situace. Za důvod žádosti pak označil odvrácení povinnosti vycestovat z České republiky. Z vyjádření žalobce tedy neplyne žádná obava z návratu do země původu, kterou by měl žalovaný posuzovat, a proto krajský soud považoval úvahu žalovaného za zcela adekvátní.

[8] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, podle níž se žalovaný v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu dostatečným způsobem nevypořádal s informacemi o zemi původu. Tyto informace slouží především jako objektivní podklad k posouzení důvodnosti obav žadatele z pronásledování či hrozby vážné újmy v případě návratu do země původu. Míra, v jaké jsou v nich obsažené informace použity v odůvodnění rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, závisí především na důvodech žádosti, které je zapotřebí posoudit. Pokud krajský soud dospěl k závěru, že žalobce v průběhu řízení jako důvod své žádosti sdělil pouze snahu o odvrácení povinnosti opustit území České republiky a do země původu se nechtěl vrátit pouze kvůli špatné ekonomické situaci, nebyl dán důvod, aby žalovaný uvedl v rozhodnutí informace o zemi původu žalobce ve větším rozsahu, než jak byly v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí využity.

[9] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce týkající se porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce při pohovoru neuvedl, že v zemi původu nemá oproti České republice významné rodinné vazby, jak se snažil následně tvrdit v replice, nýbrž naopak vypověděl, že ho do Moldavska po rozvodu „nic netáhne“ a sestru, která má vlastní rodinu, navštěvuje v ČR jednou ročně. Dále uvedl, že se svou dcerou komunikuje přes Skype a rád by ji pozval na návštěvu do České republiky. Je tedy zřejmé, že rodinné vazby žalobce k jeho sestře nejsou intenzivnější, než vztah k jeho dceři, jak se žalobce pokoušel v žalobě naznačit. Mimoto krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že sestře žalobce nic nebrání jej navštívit v Moldavsku.

[10] Podle krajského soudu není povinností žalovaného odůvodnit, proč nebyla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána bez zbytečného odkladu po vstupu na území České republiky, nýbrž až v okamžiku bezprostřední hrozby opuštění území. Žalovaný zcela správně poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že okolnosti podání žádosti svědčí o její účelovosti. Pokud se žalobce domníval, že mu v podání žádosti bránily nějaké okolnosti, nic mu nebránilo tyto důvody sdělit žalovanému v průběhu správního řízení nebo v podané žalobě. Z vyjádření žalobce však existence jakékoli překážky podání žádosti neplyne, krajský soud neshledal žalobu důvodnou.

[11] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž odkazuje na důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[12] Stěžovatel má za to, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se krajský soud omezil toliko na aprobaci závěrů žalovaného, aniž by sám na základě známých skutečností učinil závěr o tom, zda má stěžovatel nárok na některou z forem mezinárodní ochrany a z jakých důvodů.

[13] Stěžovatel dle svých slov opakovaně poukazoval na svou složitou životní situaci, kdy se obává návratu do země původu hned z několika vzájemně propojených důvodů. Je pravdou, že jeho obtíže velkým dílem pramení z ekonomické situace v zemi původu, to však nemůže být stěžejním důvodem pro vydané rozhodnutí o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Na tyto případy se totiž vztahuje § 16 zákona o azylu, kdy má dojít k zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost bez přezkumu naplnění podmínek pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany. Žalovaný ovšem přistoupil ke zjišťování naplnění těchto podmínek u všech forem mezinárodní ochrany, což nekoresponduje s odůvodněním rozhodnutí, které se podle stěžovatele naopak vrací ke konceptu nedůvodnosti.

[14] Linie nedůvodnosti se dle stěžovatele *de facto* držel i krajský soud, přičemž nedostatečnost věcného přezkumu soudem vede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Stěžovatel poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), podle něhož i zjevnou nedůvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutno posuzovat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany upravených zákonem o azylu. Žalovaný i krajský soud však podle stěžovatele postupovali tak, že naplnění zákonných ustanovení § 12 až § 14b důsledně nesledovali a ve skutečnosti posoudili žádost právě jako nedůvodnou, aniž by se zabývali tím, zda by skutečnosti předestřené stěžovatelem mohly zakládat některý z důvodů udělení azylu, humanitárního azylu či doplňkové ochrany.

[15] I kdyby podle stěžovatele nebyly zjištěny důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, bylo na místě poukázat na existenci důvodů zvláštního zřetele hodných ve smyslu § 14 zákona o azylu. Stěžovatel žalovanému popsal složitost své situace, materiální tíseň a absenci vazeb v zemi původu. Stát evidentně není schopen zajistit elementární materiální požadavky svých občanů, tím je uvrhuje do situace, kdy opouští vlast, neboť nejsou schopni zajistit potřeby své, ani potřeby osob, vůči nimž mají vyživovací povinnost, takže jim hrozí vážná újma nejen kvůli vlastní existenční nouzi, ale také z důvodu veřejnoprávního postihu kvůli nesplnění svých závazků vůči osobám, k nimž mají vyživovací povinnost.

[16] Stěžovatel, přestože si je plně vědom nenárokového charakteru humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, má za to, že právě v jeho případě nastaly natolik závažné a výjimečné okolnosti, pro něž by neudělení humanitárního azylu bylo nehumánní. Stěžovatel v tomto smyslu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k tomuto institutu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, může žalovaný udělením humanitárního azylu reagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody jeho udělování (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Tato kategorie a její obsah byly podle názoru stěžovatele napadeným rozhodnutím pomínuty. Pokud tedy žalovaný i krajský soud přistoupili k meritornímu posouzení žádosti, měli také řádně odůvodnit, proč případ stěžovatele důvod pro udělení humanitárního azylu nezakládá. To však žalovaný ani krajský soud neučinili. Stěžovatel se domnívá, že v jeho případě existují relevantní důvody pro udělení humanitárního azylu, přičemž soud tuto možnost posoudil naprosto nedostatečně a způsobil tak nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí.

[17] Ani námitky abstraktnosti a nekonkrétnosti použitých informací o zemi původu nebyly podle stěžovatele krajským soudem posouzeny ve světle aktuální judikatury. V tomto směru stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 – 36, a má za to, že obdobně jako v dané věci i v nyní posuzovaném případě shromážděné informace o zemi původu nekopírují tvrzení stěžovatele o tom, že v zemi původu

pokračování

se mu nedostává důstojných a lidských ekonomických podmínek, protože byl okolnostmi přinucen vycestovat do České republiky a pokoušet se tak zajistit důstojné životní podmínky sobě i dětem, ke kterým má vyživovací povinnost. Krajský soud pouze ze stěžovateli neznámých důvodů provedl poměření intenzity vztahu stěžovatele vůči sestře a dceři. Takové porovnání však podle stěžovatele v rámci meritorního přezkumu důvodů pro udělení či neudělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany postrádá jakékoli ratio.

[18] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[19] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na správní spis, na své vyjádření k žalobě a na rozsudek krajského soudu, s nímž se plně ztotožnil. Žalovaný se domnívá, že nepochybil, pokud stěžovateli neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany. Má rovněž za to, že k věci shromáždil dostatečně vypovídající informace o zemi původu a že své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnil, včetně svého závěru o neudělení humanitárního azylu. Na základě skutečností, které stěžovatel uvedl, nelze dospět k závěru, že by ekonomická situace v zemi původu byla natolik nepříznivá, aby se dala zařadit mezi důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl, případně aby ji zamítl.

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[21] Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[22] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[23] Nejvyšší správní soud neposoudil jako nepřezkoumatelný ani rozsudek krajského soudu ani rozhodnutí žalovaného. Krajský soud se dostatečně vypořádal se všemi stěžejními žalobními námitkami, které se navíc z větší části nekryjí s námitkami uplatněnými stěžovatelem v kasační stížnosti; pokud by se tedy jimi Nejvyšší správní soud zabýval jednotlivě, musel by většinu z nich shledat nepřijatelnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť je stěžovatel řádně a včas neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

[24] Rovněž rozhodnutí žalovaného je adekvátně odůvodněno vzhledem k azylovému příběhu stěžovatele, v němž skutečně absentují jakékoli azylově relevantní důvody. Přestože tedy mohl žalovaný žádost zamítnout dle § 16 odst. 1 písm. a) nebo c), příp. h) zákona o azylu, neboť stěžovatel uváděl v žádosti pouze ekonomické důvody, resp. žádal o udělení mezinárodní ochrany pouze proto, aby unikl situaci všeobecné nouze, a dále pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, žalovaný rozhodně nepochybil pokud posoudil žádost z hlediska všech forem mezinárodní ochrany, včetně, jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace, případných důvodů pro udělení humanitárního azylu, a rozhodl tak, že se stěžovateli žádná z forem mezinárodní ochrany neuděluje. Žalovaný tedy naopak poskytl stěžovateli vyšší procesní standard, než bylo z hlediska zákona o azylu nezbytně nutné (srov. § 16 odst. 3 zákona o azylu), čímž stěžovatele na jeho procesních (tím méně pak hmotných) právech rozhodně nijak nezkrátil. Žalovaný rovněž shromáždil informace o zemi původu zcela dostačující k vyhodnocení azylového příběhu stěžovatele.

[25] Snaha zajistit si na území České republiky lepší výdělek a tudíž i lepší životní úroveň, než jaké měl stěžovatel možnost dosáhnout v zemi původu, je jistě lidsky pochopitelná, nezakládá však sama o sobě důvod pro udělení mezinárodní ochrany, pokud, jak správně konstatoval krajský soud, není žadatel v přístupu na trh práce či v jiných ekonomických ohledech v zemi původu diskriminován z azylově relevantních důvodů, tedy pro jeho skutečnou či jemu přepisovanou příslušnost k určité rase, národnosti, sociální skupině, pro jeho politické názory či náboženské přesvědčení. Nic takového z výpovědi stěžovatele ani z jiných zjištěných skutečností v jeho případě nevyplývá. Moldavsko jistě patří mezi ekonomicky méně rozvinuté evropské země, to ovšem ještě nečiní z jeho obyvatel uprchlíky ani beneficiáře doplňkové ochrany. Již starší judikatura zdejšího soudu dospěla k závěru, že ekonomické důvody nejsou azylově relevantní (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 - 64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, či ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54) a nezakládají samy o sobě ani skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, nejsou tedy důvodem ani pro udělení doplňkové ochrany.

[26] Pokud jde o důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, zákonodárce zde zvolil kombinaci neurčitého právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a následného správního uvážení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27, publ. pod č. 3200/2015 Sb. NSS). Na jeho udělení není právní nárok (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Smysl humanitárního azylu spočívá v tom, jak uvedl sám stěžovatel v kasační stížnosti, že žalovaný má možnost poskytnout azyl i v situacích, na něž důvody uvedené v § 12 a § 13 zákona o azylu nedopadají. Může tak reagovat na takové situace, které v době přijímání zákona o azylu nebyly jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu předvídatelné a v nichž by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout (viz stěžovatelem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Případem hodným zvláštního zřetele však rozhodně nejsou ekonomické důvody takového charakteru, jaké uváděl stěžovatel. Jak konstatoval žalovaný, stěžovatel je dospělý, mladý, ekonomicky aktivní muž, který netrpí žádnou závažnou nemocí, v důsledku které by bylo namísto hodnotit jeho situaci jako případ hodný zvláštního zřetele. Na území České republiky sice pobývá jedna z jeho sester, řada jeho blízkých

pokračování

příbuzných, včetně jeho nezletilé dcery, však žije v zemi původu. Tím, že i krajský soud tyto skutečnosti vzal v úvahu, rozhodně nijak nepochybil, a nelze tedy přisvědčit ani tvrzení stěžovatele o tom, že by v zemi původu neměl žádné vazby. Z výpovědi stěžovatele na druhou stranu nevyplývalo ani to, že by mu v zemi původu hrozil jakýkoli postih za neplnění vyživovací povinnosti k jeho dceři nebo jakékoli jiné osobě, přičemž navíc ani taková případná skutečnost by nebyla důvodem udělení mezinárodní ochrany, pokud by stěžovatel v této souvislosti nečelil skutečnému nebezpečí vážné újmy, tedy nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání. Nic takového v jeho případě zjištěno nebylo.

[27] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho dosavadní judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tedy neshledal žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[29] Pro řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud stěžovateli usnesením ze dne 19. 6. 2019, č. j. 5 Azs 113/2019 - 22, ustanovil zástupce, a to advokáta Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D. Náklady spojené se zastoupením, tj. odměnu za zastupování a hotové výdaje advokáta, hradí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 3 100 Kč za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem, včetně převzetí a přípravy zastoupení, a dále v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 6 800 Kč. Tuto částku je třeba navýšit o DPH 21 %, celkem tedy zástupci stěžovatele náleží částka 8 228 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 8. dubna 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu